

Štev. 2.

V Ljubljani, 1. svečna 1904.

Leto V.

Zimske rožice.

1.

Pod odejo snežno rože
davno so usahnile,
zimske sape pa na okna
novih so nam dahnile . . .

A te rože, blede rože
brez življenja hirajo,
kadar solnce nanje sveti,
žalostne umirajo . . .

Blede zimske rože, ve ste
slika našega srca,
če pozabimo na dom svoj
sredi tujega sveta . . .

2.

Mati sinka milo prosi,
ko odhaja v daljni kraj:
„O, ne zabi, sinko mili,
domovine vekomaj!

Tamkaj v daljnem, tujem svetu
vlada zima, brije mrzaj;
tam za dom srce otrpne —
tuj postane ti obraz! . . .“

A ko majka spet ga vabi
z milim glasom: „Ljubi sin!“ —
kot pred solncem led izgine,
se zbudi na dom spomin . . .

3.

Veli list pred mano rože,
drag na mater mi spomin;
a kraj njega dar sestrice —
vedno zelen rožmarin . . .

Spet na dom spomin se zbuja,
zatrepeče mi srce . . .
Zdi se mi, da rože vele
žalostno mi govore:

„Mater v grob so položili,
šla k Očetu je v nebo:
Kar ti v srce je vcepila —
večno naj ti sveto bo! . . .“

Borisov.

